

Jeg er nødt til at spørge ministeren igen: Er problemet, at ministeren ikke kan overskue sagsområdet? Er det det, der er problemet? Eller er problemet, at ministeren er flintrende ligeglad med Europaudvalget, bare han kan få sig noget snak med vennerne i Miljøudvalget eller i Folketingssalen eller et andet sted?

Miljø- og energiministeren (Svend Auken): Jeg har virkelig ikke noget at sige til fru Charlotte Antonsen. Og heldigvis er dansk politik ikke kun fru Charlotte Antonsen.

Til fru Lene Espersen vil jeg gerne sige, at hun har fuldstændig ret. Det er derfor, vi har den særlige procedure, at inden de her spørgsmål behandles, behandles de i Folketingets Miljøudvalg, og så gives der en indstilling til Folketingets Europaudvalg i de sager. Jeg er fuldstændig enig med hende.

Derudover: Jeg tror ikke, der er ret mange ministerområder, hvor Folketinget er så aktivt inddraget på alle niveauer og netop ved ordførermøder, tekniske vejledninger og tekniske gennemgange osv., som vi er det på miljøområdet. Den linje vil vi naturligvis fortsætte, og jeg har fuldstændig respekt i forhold til Folketinget.

Faktisk mener jeg, at en af de bedste ting, jeg har lavet i mine år her i Folketinget, er at have været med til at skrive de regler, der gælder for Folketingets Europaudvalg. Dem synes jeg simpelt hen ikke vi kan undvære, og dem vil jeg gøre, hvad jeg kan, for at efterleve også i denne her sag.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2810

16) Til miljø- og energiministeren af:

Eva Kjer Hansen (V):

»Har ministeren ved andre lejligheder, f.eks. i skriftlig form eller i forbindelse med politiske forhandlinger, fremført det – usande – synspunkt, at Europaudvalget har taget stilling til Kyotoaftalen?«

Miljø- og energiministeren (Svend Auken):

Jeg har ikke noget yderligere at tilføje. Altså jeg tror, alle kender det dér, at man står med en eller anden klud, og man har vredet den, og man vredet den, og man har vredet den, og man har vredet den, og man har vredet den i håb om, at der måske alligevel skulle komme en ekstra ny dråbe ud af den. Jeg er ked

af at sige til fru Eva Kjer Hansen, som jeg har stor respekt for, at det kan jeg ikke i denne her sag. Så jeg må henvise til mine tidligere svar.

Eva Kjer Hansen (V):

Det er bare for klarhedens skyld. Altså jeg forstår ministeren derhen, at ministeren ikke andre steder har henvist til mandatgivningen i Europaudvalget. Så ministeren kan klart sige, at det ikke er sket.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Spm. nr. S 2728

17) Til indenrigsministeren af:

Knud Erik Hansen (SF):

»Hvilke planer har regeringen for at sikre, at asylcentre har tilstrækkelig kapacitet til at huse asylansøgere, og hvornår forventer regeringen, at kapaciteten igen er tilstrækkelig?«

Knud Erik Hansen (SF):

Nogle gange, når man taler om asylansøgere, kan man få en fornemmelse af, at man rundt omkring i landet ikke opfatter asylansøgere som almindelige mennesker, man skal tage hånd om og passe godt på.

For mig at se er det jo familier med børn, og ofte børn, der har været udsat for ganske voldsomme begivenheder, som gør, at man i virkeligheden faktisk bør give dem mere tryghed end måske normalt – og specielt børnene altså.

Derfor synes jeg, det er bekymrende – mere end bekymrende – når vi lander i en situation, hvor der faktisk ikke er plads, hvor man må skille familierne ad, og som gør, at de mennesker, som faktisk har brug for tryghed, ikke kan få et ordentligt familieliv i den tid, de lever i asylcentre.

Det er baggrunden for mit spørgsmål.

Indenrigsministeren (Karen Jespersen):

Vi har jo et system, når det drejer sig om at placere asylcentre, hvor der ikke er nogen umiddelbare magtmidler til at placere dem bestemte steder.

På den måde ligner asylcentre jo andre former for offentlige tilbud: narkobehandlingssteder, døgntilbud for utilpassede unge, som jeg fra min fortid som socialminister ved det også kan være svært at få kommuner til at acceptere placeringen af. Det har jeg altid betragtet som me-